

Det grundforløb, der bliver lagt op til i den nye reform, mener vi har en for teoretisk indgang, hvilket vil gøre det svært at fastholde de svageste unge i uddannelsen.

Hvis uddannelsessystemet skal være ideelt for både de unge, der har truffet deres uddannelsesvalg, og de unge, der ikke ved, hvilken uddannelse de ønsker, er det nødvendigt at tilpasse systemet til begge grupper.

Dette kan f.eks. gøres ved, at elever, der har indgået en uddannelsesaftale inden uddannelsens start, kan gennemføre et grundforløb på kun 10 uger, så de derved kan komme hurtigere i gang med den erhvervsuddannelse, de allerede har valgt.

Men med disse bemærkninger ser Kristeligt Folkeparti frem til udvalgsbehandlingen af dette lovforslag.

Undervisningsministeren (Marianne Jelved, fg.):

Også her skal jeg takke for en meget positiv og velvillig behandling af lovforslaget.

Fru Elisabeth Arnold gjorde opmærksom på, hvor grundigt forberedt lovforslaget er – mere direkte sagt: hvor meget forarbejde der har været, og hvor mange der har været involveret i det – men fru Elisabeth Arnold glemte at nævne, at et af de solide grundlag for lovforslaget jo er det udviklingsarbejde, der har været undervejs igennem en del år under overskriften »Uddannelse til alle«.

Men det er fuldstændig korrekt, at utrolig mange mennesker, parterne på arbejdsmarkedet og uddannelsesinstitutionerne osv., har bidraget til, at vi nu er i stand til at præsentere et lovforslag, som betyder en forenkling, uden at kravet om specialisering på meget udviklede faglige områder mistes.

Så den større fleksibilitet, som uddannelsen gerne skulle have, er der, og det er en reel fleksibilitet, vil jeg gerne understrege over for Venstres ordfører. Men det er jo alt sammen noget, vi kan komme tilbage til under udvalgsbehandlingen, hvor vi kan få belyst, præcis hvordan det tænkes gennemført.

Skolepraktikken har været genstand for en del af ordførernes indlæg, og til det er der jo at sige, at det centrale i erhvervsuddannelserne er vekseldannelsesprincippet, og det er helt afgørende for den kvalitet, som Danmark har udviklet i de faglige uddannelser, og som mange andre lande misunder os. Men regeringen har ikke et princip, der hedder, at vi for enhver pris

skal fastholde skolepraktikken. Skolepraktikken er en nødvendighed, i det omfang det ikke er muligt at skaffe de nødvendige og relevante praktikpladser.

Jeg er af hr. Søren Kolstrup blevet spurgt om, hvilke overvejelser regeringen gør sig for at sikre, at alle kan få en praktikplads.

Det, der er aftalt med arbejdsmarkedets parter om det spørgsmål, er, at der skal optages en form for trepartsdrøftelser om problemstillingen. Og det skal ikke være nogen hemmelighed, at det også for regeringen er en central målsætning at få skaffet de nødvendige praktikpladser. Det er afgørende vigtigt, men skolepraktikken kan vi ikke undvære på nuværende tidspunkt. Men det er ikke meningen, at skolepraktikken som sådan er noget, vi skal fastholde for enhver pris, slet ikke; det handler om at få skaffet det rigtige antal praktikpladser.

I dag er der jo gennem Arbejdsgivernes Elevrefusion indbygget økonomiske incitamenter i systemet, og regeringen har ingen planer om at ændre på den metode, men vi er da åbne over for at diskutere alle mulige tænkelige forslag på det område. Vi prioriterer det også højt.

Der har været sat spørgsmålstejn ved, om det er klogt, at man kan få delkompetence og gå ud og ind af forløbet uden at gøre sin uddannelse færdig i første omgang. Bl.a. var SF's ordfører, fru Christine Antorini, inde på det, og hun spurgte også, hvilke job og hvilken løn man kan forudse for de unge mennesker, som går ud af uddannelsessystemet med en uddannelsesbog, hvori de har fået noteret deres delkompetencer.

Det er helt relevante spørgsmål, men jeg vil godt gøre opmærksom på, at så langt tilbage, som jeg overhovedet kan huske – og det er efterhånden mange år – har vi diskuteret, hvad vi skulle gøre med det, der bliver kaldt restgruppen, de 30 pct. Og heldigvis er de 30 pct., som af mange forskellige grunde ikke har kunnet få en erhvervskompetencegivende uddannelse efter folkeskolen, blevet til en mindre gruppe, men der er stadig væk en stor del af en årgang, som ikke får en erhvervskompetencegivende uddannelse efter folkeskolen.

Man kunne også give det den overskrift, at vi har det store problem i vores samfund, at der er lige omkring en million voksne i den erhvervsaktive alder, som ikke har en uddannelse. Og vi ved, at de, der ikke har en uddannelse, også er dem, der i størst udstrækning bærer langtidsløsheden på deres skuldre.